

[Axel Dam.]

private Jordspekulation fik Staten som Jordspekulant. Jeg skal ikke genere det ærede Medlem ved at spørge, hvad han har ment med disse Ord, for det er let at paavise det fuldkommen frugtesløse i at søge efter en fornuftig Mening bag Ordene. Ved Jordspekulation forstaas jo nemlig, at en Grundejer, for at profitere af den ventede fremtidige Værdistigning, holder Grunde, som han ligger inde med, udenfor Omsætningen og udenfor tidssvarende Udnyttelse, indtil Efterspørgselen efter Jord er blevet saa stærk, at han ved Salg kan indtjene langt mere end det, han har tabt ved ikke at udnytte Jorden ordentligt eller ved ikke at sælge den paa et tidligere Tidspunkt. Indførelsen af Grundskyld vil sætte en Stopper for saadan Spekulation. Naar man til enhver Tid skal svare fuld Rente af sin Jords Værdi, er der ingen Profit at hente ved at opsætte Salget af den Jord, man ikke selv vil udnytte paa tidssvarende Maade, thi det offentlige vil gennem Grundskylden stadig, Aar efter Aar, indkassere den Værdistigning, der var spekuleret i. Men hvad vil det saa sige, at vi i Stedet for den private Spekulation faar Staten som Jordspekulant? Ved at opkræve Grundrente af al Jord er Staten saa langt fra at fortsætte de private Spekulanter Politik: at holde Jorden afspærret fra fornuftig Brug, at al Jord tværtimod vil komme i forsvarlig Anvendelse efter den Værdi, den til enhver Tid har. Betaling for den forventede fremtidige Værdistigning vil altsaa aldrig kunne indgaa i Salgs- eller Overdragelsesvilkaaene, eller, med andre Ord, Jordspekulationen vil aldeles ikke flyttes fra de private over til Staten, den vil ganske simpelt forsvinde som umuliggjort. Heller ikke med de Arealer eller Grunde, som Staten selv ejer, vil den kunne drive nogen som helst Spekulation med Fordel, thi den vinder jo intet ved at holde sine Grunde tilbage i Stedet for straks at lade dem komme Liebhave til gode. Staten vil nemlig i alle Tilfælde indkassere den kommende Værdistigning; den behøver altsaa ikke, saaledes som den private Grundejer nu, at give Afkald paa det fulde Udbytte ogsaa af Nutidsværdierne. Men selv om det havde været rigtigt, at Staten kunde have Fordel af at spekulere med Jorden, hvad den altsaa ikke kan, saa vilde Fordelen for Folket som Helhed dog blive ganske den samme, nemlig at alle de uhyre Summer, som den private Grundspekulation nu fylder i private Kapitalisters Lommer, da vil tilflyde Folkets Fælleskasse og kunne aflaste Folket for tilsvarende Skattebyrder. Hvor-

ledes man end vender og drejer den ansete Venstreførers Udtalelse for at finde nogen Mening i den, vil man, ak! komme til det Resultat, at den er kemisk fri for fornuftig Mening.

Derimod var der unægtelig en forstaaelig Mening i en Udtalelse, som det samme ærede Medlem fremsatte i Gaar som Venstres Ordfører i Finanslovdebatten, nemlig at det gjaldt om at opretholde den normale Laanvirksomhed. Altsaa ny Gæld, ny Prioritering skulde være Hjælpemidlet mod det Uføre, vi er kommet ud i. Vi mener, at det vil være sundere at føre en Jordpolitik, der afskaffer Laanetrangen. Dette Spørgsmaal saavel som Behandlingen af de i Udvalg begravede Kriseforslag skal jeg ikke her gaa nærmere ind paa, saa meget mere som vor Ordfører i disse Finansspørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen, har maattet lade sig sygemelde for nogen Tid, som Følge af, at han har overanstrengt sig i sin Kamp mod Jætterne.

Det forelagte Finanslovsforslag kan vi naturligvis lige saa lidt stemme for som for noget tidligere Finanslovsforslag, da hele Statens Økonomi under det nuværende System hviler paa et Grundlag, som jeg jo ikke maa karakterisere med det Ord, som det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen blev kaldt til Orden for at have benyttet. Da jeg ønsker loyalt kun at betjene mig af den tilladte Ytringsfrihed — der er dog heldigvis ikke sat nogen Grænse for ens Tænkefrihed —, maa jeg nøjes med at antyde, hvad jeg tænker, og jeg gaar neppe udenfor Ytringsfrihedens Grænser, naar jeg siger, at Statens Økonomi, baade hvad dens Indtægter angaar, og hvad en stor Del af dens Udgifter angaar, hviler paa et efter vor Mening umoralsk Grundlag.

Der findes dog i Forslaget visse Ting, som vi maa hilse med Glæde, nemlig Bortskæringen af en Del af de Bevillinger, som Retsforbundet har forlangt fjernet gennem de Ændringsforslag, vi i tidligere Aar har stillet.

Vi glæder os naturligvis til at se andre Partiers Rigsdagsmænd stemme — antagelig efter en Snor — for de Nedskæringer, som ikke en af dem stemte for, da de selv samme Forslag stilledes fra Retsforbundets Side, og vi skal af Høflighed lægge en Dæmper paa den Munterhed, vi ved dette Skue kunde fristes til at slippe løs. Ganske vist er det ikke paa alle Punkter, den højtærede Finansminister har givet os Ret, men vi er glade ved, at Begyndelsen til hans Omvendelse er gjort, og vi nærer den sikre Forvisning, at man efterhaanden skal komme